

FORUDSÆTNINGER FOR AT UKRAINE - OG EU - SEJRER: EN SYSTEMISK TILGANG

24/11/2022

Ruslands krig mod Ukraine har været ved i mere end et halvt år. På trods af alle Kremles bestræbelser på at vinde viser ukrainerne, med bistand fra Vesten, ikke kun enestående tapperhed og imponerende militære færdigheder, men er også i færd med at tilintetgøre den vidt udbredte opfattelse af Rusland som en stor militærmagt, som den russiske propaganda havde skabt før krigen. Ukraines succes skyldes også, at Vesten formåede at mobilisere sin indsats omkring bistanden til Ukraine. Der blev ydet humanitær, militær og finansiel bistand til Ukraine. I begyndelsen af krigen indførte Vesten ved samordnede beslutninger sanktioner mod Rusland, som var rettet mod de øjeblikkelige specifikke behov.

I øjeblikket oplever Rusland nye militære nederlag i Ukraine, det ene efter det andet. Det får myndighederne i Kreml til at reagere desperat med nye, forkastelige initiativer: falske "folkeafstemninger" i fire regioner i Ukraine og en helt igennem ulovlig erklæring fra Kreml om annekseion af disse regioner, militær massemobilisering i Rusland, som får hundredtusindvis af mænd til at flygte fra Rusland for at undgå risikoen for indkaldelse, russiske missilangreb mod ukrainsk civil energiinfrastruktur samt Kremles åbne trusler om at bruge taktiske atomangreb mod Ukraine og en opfordring til at forhandle om fred, men på russiske betingelser.

Ukraine viser, at landet ikke er bange for nogen af disse desperate initiativer fra Kreml. Ukraine fortsætter med at styrke sin stilling på slagmarken og på den internationale geopolitiske arena: For nylig anmodede Ukraine om omgående NATO-medlemskab uden mellemliggende faser.

På trods af ukrainernes seneste, strålende militære sejre i Kharkiv- og Kherson-regionerne og håbet om, at krigen vil ende

meget snart, er der stadig den mulighed, at krigen kan fortsætte en god tid endnu, langt ind i 2023 og muligvis endnu længere.

Der er en fælles opfattelse både i Ukraine og i Vesten (herunder EU) af, at krigen vil fortsætte, indtil Ukraine vinder denne krig, og den russiske militærmaskine er blevet besejret. Ukraine har den absolutte ret til at beslutte, hvornår og hvordan sejren skal erklæres, og hvilke betingelser der skal gælde for en russisk kapitulation og fredsaftale. Det er derfor klart, at afslutningen af krigen kun afhænger af den vestlige militære (våbenleverancer) og finansielle støtte til Ukraine. Men for at EU kan levere det, der er behov for, er vi som medlemmer af EU nødt til at forstå, at dette også er "vores" krig – for først når vi lægger os på sinde, at dette også er "vores" krig, vil vi begynde at mobilisere vores ressourcer i det omfang, der er nødvendigt for at opnå "vores" sejr i "vores" krig.

Det er helt klart det rigtige tidspunkt for EU at gå bort fra ad hoc-beslutninger, der er rettet mod specifikke øjeblikkelige behov, sådan som vi så det i begyndelsen af krigen. Vi er nødt til at bevæge os i retning af langsigtede systemiske og strategiske politikker og beslutninger. De bør have to aspekter: På den ene side skal der i de langsigtede politikker tages hensyn til Ukraines behov for forsvar og genopretning. Men lige så vigtigt skal de være rettet mod at udforme fremtidige politikker, der har til formål at gøre EU geopolitisk stærkere efter denne geopolitiske krise: Hvilke reformer skal vi gennemføre i EU-institutionerne – og i vores politik over for EU's nabolande i øst, herunder Rusland selv?

EPP skal som et parti funderet på grundlæggende europæiske værdier indtage en ledende rolle i debatterne om EU-politik på dette afgørende tidspunkt. Nu

er der mulighed for at foretage dybtgående, tektoniske ændringer af den fremtidige strategiske udvikling på hele det europæiske kontinent, herunder EU selv og dets østlige nabolande.

Dette holdningspapir er udarbejdet som en fortsættelse af EPP's La Hulpelholdningspapir, som blev vedtaget i krigens indledende fase. Det hjalp EPP til at have klare politiske retningslinjer for de vigtigste daværende "krigsspørgsmål", og det gav os mulighed for at udvise politisk lederskab med hensyn til at vedtage de nødvendige EU-beslutninger på daværende tidspunkt.

Dette dokument er et forsøg på at skifte fra spontane reaktioner og foranstaltninger til en mere systemisk tilgang til politik og beslutninger. Sådanne strategiske beslutninger er nødvendige både for "vores" sejr i krigen og for de nødvendige, fremtidige forandringer, både inden for EU og i den østlige del af det europæiske kontinent.

VIGTIGE STRATEGISKE MÅL

Dette dokument koncentrerer sig om tre hovedmål, som EU skal nå både under og efter krigen:

1. Ukraines militære sejr er også "vores" sejr. Ruslands og Putins militære nederlag åbner nye muligheder for, at Rusland kan transformere sig selv.
2. Efter krigens afslutning er EU nødt til at forandre sig for at komme stærkere ud af denne geopolitiske krise: De vigtigste prioriteter bør være EU's udvidelse og reformer af EU-institutionerne, samt en anden EU-politik over for Rusland.
3. Forsvar af demokratiet skal være en klar prioritet i EU's geopolitiske strategi. Det bør starte med en strategi for, hvordan EU vil hjælpe Rusland og Belarus (efter krigen og Putins nederlag) med at forvandle sig fra aggressive imperielevn til stater, hvor borgerne har mulighed for at føre en normal og anstændig tilværelsen efter europæisk mål.

DE VIGTIGSTE ELEMENTER I DEN SYSTEMISKE STRATEGI

1. AFSLUTNING AF KRIGEN OG VÅBENLEVERANCER

Afslutningen af krigen og Ukraines sejr vil

afhænge af tre hovedfaktorer:

- a) Ukraines evne til at opretholde sit "krigspotentiale" (militært, civil, økonomisk og finansielt, psykologisk og følelsesmæssigt);
- b) den langsigtede politiske vilje i Vesten til at samle kræfterne om at hjælpe Ukraine i det omfang, der er nødvendigt for at få sejren i hus, først og fremmest med våbenleverancer, men også med smertefulde og langsigtede sanktioner mod Ruslands økonomi og dets militærindustrielle potentiale;
- c) muligheden for Ruslands totale sammenbrud, både militært og politisk, som følge af Ukraines succes i krigen.

EU har mulighed for at påvirke disse faktorer i forskellig grad:

Faktor a) (ukrainernes politiske vilje og kampvilje) afhænger hovedsageligt af ukrainerne selv. Deres moral er stadig høj, og den politiske mobilisering af samfundet for at vinde krigen fortsætter ufortøvet. EU kan bidrage til at holde den ukrainske moral på et højt niveau ved at udvise fortsat solidaritet, ikke kun i militære spørgsmål, men også ved at yde humanitær bistand og tage sig af millioner af internt fordrevne, hjælpe de ukrainske lokale myndigheder med at reparere den sociale infrastruktur og energiinfrastrukturen inden vinteren osv.

Faktor c) (Ruslands sammenbrud) kan blive en realitet, hvis Vesten holder op med at sende de forkerte signaler til Putin. Vi bør holde op med at give grund til at tro, at nogen i Vesten vil hjælpe Putin i hans forsøg på at "redde ansigt", hvis Ukraine fortsat formår at besejre russiske militære styrker så eftertrykkeligt, som det var tilfældet i Kharkiv-regionen, ved Izium eller i Kherson-regionen. Og vi er nødt til at huske på, at efterhånden som tiden går, vil vestlige sanktioner (herunder EU's) have en stadig større indvirkning på den russiske økonomi og dens evne til at producere nye våben.

Det er klart, at faktor b) (våbenlevering) er den vigtigste og afgørende for at afslutte krigen i den nærmeste fremtid. Ukrainerne har vist, at de kan besejre Putins hær, og at den russiske hær ikke er i stand til at modstå ukrainsk national vilje og vestlig militær teknologi. Afslutningen af krigen afhænger udelukkende af vestlig politisk vilje til at give Ukraine våben af den kvalitet og i de mængder, som landet har brug for. Dette er den eneste variabel blandt de tre faktorer (ukrainsk politisk vilje, vestlig militær

støtte, Ruslands militære svaghed), der afhænger direkte af vestlig politisk vilje. Det er omfanget af vestlig militær støtte, der har afgørende indflydelse på, hvornår Ukraine vil opnå militær sejr og afslutte krigen. Vores beslutninger om våbenleverancer vil afgøre, hvornår tortur og drab på uskyldige ukrainere, herunder børn, vil blive bragt til ophør.

I øjeblikket afhænger våbenleverancerne til Ukraine primært af USA's og Storbritanniens kapacitet. EU må erkende, at dets bistand på dette område har været betydeligt lavere. EU skal bevæge sig fra blot at anmode sine medlemsstater om at levere, hvad de kan finde i deres lagre eller militære depoter, til at skabe en ny systemisk tilgang. Tre politikinstrumenter skal være effektivt indbyrdes forbundne: 1. EU's finanser (i det omfang, det er nødvendigt for større produktion og øget levering af våben) 2. Forøgelse af EU's våbenindustri's produktion og 3. Ukrainernes reelle behov for moderne våben for at sejre.

Derfor skal EU klart vurdere, hvor stort det ukrainske militærs behov vil være i 2023 i økonomisk henseende. Desuden er vi nødt til at dække disse behov på lige fod med USA (som i 2022 bevilgede 50 mia. EUR til Ukraines militære behov (25 mia. EUR alene til våbenleverancer). Storbritannien alene bevilgede 4 mia. EUR til våben, mens EU kun formåede at indsamle 5,6 mia. EUR til våben (2,5 mia. EUR gennem den europæiske fredsfacilitet og yderligere 3,1 mia. EUR gennem indsatser fra de enkelte medlemsstater).

Sanktioner mod Rusland spiller en vigtig rolle med hensyn til at svække Ruslands militære evner. Det er især tilfældet med de sanktioner, der forhindrer Ruslands adgang til vestlige, moderne højteknologiske produkter og dem, der udelukker Rusland fra de globale markeder. Vesten er nødt til konstant at gentage, at disse sanktioner vil fortsætte, indtil den sidste russiske soldat forlader de besatte områder i Ukraine, og indtil Rusland accepterer at betale erstatning for at dække alle de skader, som Ukraine har lidt. Det vil sende et signal til den politiske elite og forretningseliten omkring Putin om, at der ikke er nogen mulighed for at vende tilbage til "business as usual" med Vesten, så længe de fortsætter med at gennemføre Putins politik.

2. FINANSIERING AF FORSVARSKRIGEN

Det er indlysende, at for at vinde krigen mod den russiske aggressor har både den

ukrainske og "vores" indsats brug for ordentlig finansiering. Ingen kan vinde en krig, hvis "krigsfinansierne" ikke er systematiseret.

"Krigsfinansierne til Ukraine" dækkertreemner inden for rammerne af dette dokument: a) systemisk finansiering af våbenleverancer, b) systemisk finansiering af den ukrainske stat under krigen og c) systemisk finansiering af Ukraines genopbygning på kort og lang sigt.

De finansielle behov i Ukraine, som vi skal tage hensyn til i 2023 og derefter, omfatter:

a) **Finansiering af våbenleverancer.** Eksperters anslår, at Ukraine for hver dag med intensive kampe mister eller bruger militært udstyr til en værdi af 400 mio. EUR. Det betyder, at blot for at genvinde sin militære styrke i 2023 vil Ukraine have brug for nyt militært udstyr til en værdi af omkring 100-140 mia. EUR. Hvis EU var parat til at påtage sig halvdelen af dette ansvar, ville det koste EU omkring 50-70 mia. EUR i løbet af 2023 (meget lig det, USA bidrog med i 2022).

b) **Støtte til opretholdelse af samfundslivet i Ukraine.** For at kunne finansiere sine vigtigste samfundsmæssige funktioner (skoler, hospitaler osv., eksklusive militære udgifter) havde den ukrainske stat i 2022 brug for omkring 5-7 mia. EUR i ekstern finansiel støtte hver måned (IMF-vurdering). I 2023 vil der være brug for ca. 3 mia. EUR om måneden. Det betyder, at Ukraine i hele 2023 skal bruge omkring 36 mia. EUR i ekstern finansiel bistand bare for at holde samfundsmaskineriet i gang (EU skal yde halvdelen af dette beløb - 18 mia. EUR i 2023). I løbet af 2022 indvilligede EU i at yde ekstern makrofinansiel bistand til Ukraine på 9 mia. EUR. Hver rate kom imidlertid som en ad hoc-afgørelse fra Rådet, ledsaget af lange, hårde og ikke særlig frugtbare interne drøftelser i EU (og det ser ud til, at 3 mia. EUR (ud af de lovede 9 mia. EUR) overhovedet ikke vil blive leveret i 2022). Perspektiverne for, hvordan Ukraine vil modtage en sådan finansiel bistand fra EU og G7 i løbet af det næste år, skal være helt tydelige. Den 9. november 2022 vedtog Kommissionen en pakke om finansiel støtte til Ukraine i 2023. Denne pakke, som blev vedtaget efter Europa-Parlamentets hasteprocedure den 24. november 2022, indeholder makrofinansiel bistand+, der skal give Ukraine 18 mia. EUR i finansiel bistand i 2023. Forhåbentlig vil en sådan beslutning blive enstemmigt støttet af Rådet, og resten af de nødvendige

finansier vil blive stillet til rådighed af G7.

- c) **Genopbygningen af Ukraine efter krigen.** Den såkaldte "Marshall-plan for Ukraine" får stigende international opmærksomhed. Der afholdes forskellige internationale konferencer om dette emne. I øjeblikket er der mange uafklarede spørgsmål: Hvem skal stå for hele projektet, og hvem skal lede det? Hvordan vil hele projektet blive styret? Hvordan synkroniseres hele genopbygningsprojektet med Ukraines integration i EU? Hvordan kan genopbygningen og reparationen af den vigtigste infrastruktur indledes allerede før denne vinter? Hvordan vurderes de reelle langsigtede genopbygningsbehov i økonomisk henseende? Og endelig det vigtigste spørgsmål: hvor skal pengene komme fra? Hvilke finansielle instrumenter vil blive anvendt? I øjeblikket anslår forskellige eksperter, at omkostningerne til genopbygning vil ligge på mellem 350 mia. EUR (EU-eksperter) og 750 mia. EUR (ukrainske eksperter).

Ukraine vil tydeligvis ikke være i stand til at vinde krigen, finansiere det offentlige maskineri under krigen og finansiere genopbygningen efter krigen uden ordentlig finansiell bistand fra Vesten.

Derfor er EU og andre partnere i den demokratiske verden (G7 osv.) forpligtet til at udarbejde en klar og systematisk plan for, hvordan disse finansielle udfordringer skal løses. Med henblik på en systematisk tilgang er vi nødt til at starte med en systematisk vurdering af "krigsfinansierne for Ukraine" i 2023 og derefter. Som det fremgår af denne oversigt, vil det kræve mindst 500-600 mia. EUR for 2023 og de efterfølgende år med en omtrentlig prognose om, at EU vil skulle påtage sig mindst halvdelen af denne finansielle udfordring. En del af det kan dækkes ved at beslaglægge de sanktionerede aktiver i Ruslands centralbank og fra russiske oligarker, men det vil tage ganske lang tid at færdiggøre alle de nødvendige juridiske procedurer. Men der er et øjeblikkeligt behov for omfattende finansiering.

Putins flerfrontsrig har medført yderligere finansielle udfordringer for EU. Ikke alene har Putin ført en militær aggression mod Ukraine, han har også startet "energikrigen" mod hele EU. Derfor vil vi, ud over behovet for at styre "krigsfinansierne til Ukraine", have brug for yderligere finansielle ressourcer til at imødegå udfordringerne i denne "energikrig".

Hele det europæiske kontinent er ramt af en hidtil uset geopolitisk krise i form af Kremles militære krig i Ukraine og samtidige "energikrig" mod EU. Denne krig vil på tragisk vis koste menneskeliv, langt større militærudgifter, en ødelagt social infrastruktur i Ukraine og en recession i de europæiske økonomier. For at overvinde disse udfordringer bliver EU nødt til at mobilisere nye og eksisterende, betydelige finansielle ressourcer, ligesom det gjorde under pandemikrisen. Under pandemien valgte EU at mobilisere forskellige instrumenter og fleksibilitetsmuligheder i EU-budgettet såvel som at skabe nye ditto såsom SURE eller "Next Generation EU". Dette var meget nyttigt med henblik på at overvinde pandemikrisen.

Det er klart, at EU og dets medlemsstater i betragtning af begrænsningerne i den nuværende FFR under denne geopolitiske krise bliver nødt til at afsætte nye og større finansielle ressourcer. I sin meddelelse om støtte til og genopbygning af Ukraine (18. maj 2022) taler Kommissionen om genopbygningsplanen "RebuildUkraine" som et potentielt nyt EU-finansieret instrument, der specifikt er beregnet til at finansiere genopbygningsindsatsen og tilpasningen af Ukraines økonomi til EU, og bemærker: "I betragtning af omfanget af de lån, der sandsynligvis vil blive behov for, omfatter mulighederne dog også at rejse midler til lånene på vegne af EU eller med medlemsstaternes nationale garantier." Ethvert fremtidigt EU-bidrag til genopbygningen af Ukraine skal suppleres og kombineres med disponible fleksible midler og ressourcer i EU-budgettet og midtvejsrevisionen af den nuværende FFR.

Derudover skal EU udarbejde de nødvendige juridiske og budgetmæssige instrumenter til at anvende den russiske centralbanks infrosneaktiver (navnligguld) til at finansiere støtte- og genopbygningsindsatsen. Hvis disse aktiver overføres til en ukrainsk genopretningsfacilitet, der er oprettet i fællesskab af EU, internationale donorer og Ukraine, kan de have en betydelig indvirkning på det ukrainske genopretningsprogram.

3. PERSPEKTIVET FOR MEDLEMSKAB AF EU (og NATO)

Ruslands krig mod Ukraine og Ukraines væbnede styrkers militære sejr ændrer EU's geopolitiske strategi. Efter Ursula von der Leyens seneste tale om Unionens tilstand (14. september 2022) og den tyske kansler Olaf Scholz' tale "Europe er vores fremtid" på Karlsuniversitetet i Prag (29. august 2022) er det blevet klart, at Ukraine

(sammen med Moldova, Georgien og landene på det vestlige Balkan) kan blive EU-medlemmer i løbet af dette årti. Dette kræver en ambitiøs integrationsdagsorden fra begge sider, EU og kandidatlandene.

EPP's udvidelsespolitik over for Ukraine bør koncentrerer om følgende punkter:

- > Medlemskabsforhandlingerne med Ukraine og Moldova (eventuelt Georgien) bør indledes snarest muligt.
- > Forhandlingerne med Ukraine (Moldova, Georgien) og de ambitiøse reformer i disse lande bør fortsætte i de næste 3-4 år, indtil medlemskabsforhandlingerne er afsluttet. Medlemskabsforhandlingerne tog samme tid under den såkaldte "Big Bang"-udvidelse af EU til Centraleuropa og de baltiske stater i 2004. Ukraine, Moldova og Georgien har været i færd med at gennemføre meget ambitiøse associeringsaftaler siden 2014. Derfor har de en meget høj forhandlingsparathed.
- > EU og kandidatlandene Ukraine, Georgien og Moldova bør være klar til at blive integreret i EU's indre marked inden 2025. Dette vil give borgerne i kandidatlandene øjeblikkelige økonomiske fordele af den europæiske integration.
- > EPP bør spille en ledende rolle og bør aktivt tage initiativ til beslutningstagning og de institutionelle EU-reformer, der er nødvendige for at forberede EU på udvidelsen. EU's udvidelse er geopolitisk for vigtig til, at EU ikke kan være klar med sine egne institutionelle reformer og beslutningsreformer. Dette er gentaget ved forskellige lejligheder i Europa-Parlamentets beslutninger og fremhæves i slutrapporten og forslagene fra konferencen om Europas fremtid. EPP bør derfor støtte konventionen, der skal forberede de nødvendige ændringer af EU-traktaterne.

NATO og Ukraine

Ukrainske soldater og politiske ledere har indtil nu udvist ekstraordinær tapperhed og militære evner. De har bragt Ukraine i førersædet, hvad angår militært lederskab, blandt demokratierne på det europæiske kontinent. Det står også klart, at Ukraines militære potentiale og evner ville styrke NATO's militære magt på det europæiske kontinent, hvis Ukraine tilsluttede sig NATO. Indtil nu har Kremles aggressive modstand været den største hindring for NATO's

ekspansion mod Ruslands grænser. Ruslands logik om at modsætte sig NATO-udvidelsen er ikke længere relevant, efter at Sverige og Finland har sluttet sig til blokken. Desuden vil en ukrainsk sejr i krigen mod den russiske aggression gøre Kremles argumenter fuldstændig irrelevante. Ved at opnå militær sejr vil Ukraine vinde retten til frit at vælge sine sikkerhedsaftaler. Vesten bør respektere Ukraines valg, fordi Vesten tidligere ikke lyttede til Ukraines krav om vestlige sikkerhedsgarantier – og det var grunden til, at Ukraine stod over for den russiske aggression. Vesten vil måske ikke kunne træffe formelle beslutninger om Ukraines sikkerhedsgarantier eller NATO-medlemskab, før krigen slutter, men EPP bør forberede sig på at udvise politisk lederskab i disse meget vigtige geopolitiske drøftelser og bør være klar til at stå sammen med Ukraine om at forsvare dets – og europæiske – vitale interesser for at garantere Ukraines sikkerhed i fremtiden. NATO-topmødet i Vilnius næste år vil være en god lejlighed for alle EU's medlemsstater til at slå fast, at Ukraines væbnede styrker reelt er den stærkeste hær i Europa, og til at rose Ukraines vilje til at fortsætte med at forsvare europæiske værdier, når denne krig er slut. Det vil også være en god lejlighed til at drøfte nye sikkerhedsgarantier for Ukraine (herunder udsigten til landets NATO-medlemskab).

4. LANGSIGTET FRED I EUROPA – INGEN BUSINESS AS USUAL MED PUTIN (langsigtet EU-strategi over for Rusland og Belarus):

TPå det seneste NATO-topmøde i Madrid blev der vedtaget en yderst klar erklæring om, at det autoritære Rusland i dag er den største trussel mod sikkerhed og fred på det europæiske kontinent. Der kan drages en simpel konklusion af denne erklæring: Europa ville blive meget mere sikkert og fredeligt, hvis Rusland ville vende tilbage til en mere demokratisk og mere europæisk-lignende udvikling.

Der er mange forskellige faktorer, der har indflydelse på, om Rusland kan blive demokratisk i den nærmeste fremtid, men den vigtigste af dem er en ukrainsk militær sejr over den russiske invasion. Det vil åbne for muligheden for forandringer i Rusland. Derfor er vi nødt til at indse, at Ukraines krig mod Ruslands invasion har en meget bredere betydning – at denne krig også kan medføre positive forandringer i Rusland og skabe væsentlig mere sikkerhed på det europæiske kontinent. Dette er endnu en grund til, at vi skal betragte denne krig som "vores" krig.

En anden vigtig faktor for udsigterne til et

demokratisk Rusland er en klar forståelse i de vestlige hovedstæder af, at Rusland kan blive et demokrati. Desuden er det afgørende, at Vesten har en stærk politisk vilje til ikke at vende tilbage til "business as usual"-tilgangen til Putin, selv om det lykkes ham at forblive ved magten i nogen tid efter, at Rusland har tabt krigen. Den vestlige tradition for "business as usual" i forhold til Putin (uanset hans kriminelle handlinger) var det, der fristede Putin til at blive mere og mere aggressiv og i sidste ende skabte betingelserne for, at Kreml-regimet kunne blive et nyt fascistisk styre.

Derfor er det så vigtigt, at der er en klar politisk vilje i det vestlige samfund til at stille Rusland til internationalt regnskab for dets krigsforbrydelser. EU er nødt til at tage teten med hensyn til at sætte skub i bestræbelserne på at straffe den russiske aggression og foreslå, at der oprettes en særlig international domstol til at pådømme Ruslands aggressionsforbrydelse mod Ukraine. En sådan særlig domstol for aggressionsforbrydelser vil øjeblikkeligt kunne stille Ruslands højeste myndigheder til internationalt retsligt ansvar, herunder Putin selv. Af denne grund adskiller en særlig international domstol for aggressionsforbrydelser sig fra Den Internationale Straffedomstol, som er begyndt at undersøge krigsforbrydelser begået af almindelige russiske soldater i Butja, Irpin og Izium.

Oprettelsen af en sådan særlig domstol for aggressionsforbrydelser vil straks sende et meget klart signal til både det russiske samfund og det internationale samfund om, at Putin kan dømmes for sine krigsforbrydelser. Etableringen af en sådan domstol ville være et klart signal til den politiske elite og erhvervseliten i Rusland om, at der ikke er nogen mulighed for, at Rusland under Putins ledelse kan vende tilbage til "business as usual" med Vesten. Det vil også sende et klart budskab til nogle af de vestlige ledere om, at det ikke længere er muligt at gå tilbage til "business as usual" eller fortsætte dialogen under krigen med den potentielle krigsforbryder Putin.

Dialogen med Putin, som i lang tid før krigen var en prioritet for nogle vestlige ledere, var en stor geopolitisk fejltagelse. Det ville være en endnu større fejltagelse at forsøge at fortsætte en sådan dialog med Putin nu, hvor hans regime er i fuld gang med at føre en kriminel krig og forfølge enhver i Rusland, der har en anden mening om denne aggressionsforbrydelse.

Det samme bør siges om diktatoren i Belarus, Lukasjenka. Det bør præciseres, at

det heller ikke er muligt at komme tilbage til nogen form for dialog eller "business as usual" med ham.

Det er meget vigtigere for EU at styrke dialogen med den demokratiske opposition i Rusland og Belarus. EU er nødt til at vise, at beskyttelse af demokratiet og bistand til demokratisk omstilling, herunder "afputinisering" af samfundene i disse lande, er en reel prioritet for EU. EPP bør gå forrest i denne EU-politik. EU bør etablere forskellige platforme og demokratiske knudepunkter for at fremme dialog mellem russiske/belarussiske demokratiske kræfter og EU-institutionerne.

Dialogen med demokraterne i disse lande bør styrkes mærkbart af EU, mens dialogen med Putin og Lukasjenka bør standses øjeblikkeligt.

På det institutionelle plan bør EU begynde at udarbejde strategier for EU's fremtidige forbindelser med et demokratisk Rusland og et demokratisk Belarus. Et demokratisk Rusland bør tilbydes en mulighed for at indgå aftaler med EU om frihandel, ordninger med visumfrihed, partnerskaber med henblik på modernisering osv. Et demokratisk Belarus bør ligesom Ukraine stilles i udsigt at kunne blive medlem af EU engang i fremtiden. Sådanne strategier bør lægges frem af EU nu og ikke vente, til forandringerne kommer.

5. "PUTINS VINTERKRIG" – KRIGEN MOD EU

Mens Putin tydeligvis taber i Ukraine, har han stadig håb om at vinde "Putins vinterkrig" mod EU ved at nedkøle dets vilje til at støtte Ukraine og dets vilje til at gøre sig uafhængig af russisk gas og olie.

Putins mål er at holde gas- og energipriserne i EU på et hidtil uset højt niveau for at udløse social og politisk uro i hele EU.

Strategien i "Putins vinterkrig" er klar: Han udnytter EU's tidligere strategiske fejltagelser. Nogle EU-medlemsstaters største fejltagelse var at blive meget stærkt afhængige af russisk energiforsyning. Men uanset de tidligere kollektive eller individuelle fejltagelser skal EU nu have en klar strategi for, hvordan man sejrer i "Putins vinterkrig".

Vores strategi for sejr i denne krig bør baseres på følgende punkter (på kort og lang sigt):

- > Vi er nødt til at nå til enighed om og gennemføre hurtige foranstaltninger på EU-plan, som er nødvendige for

stabilisering i løbet af denne vinter. Under pandemien lykkedes det os at afbøde truslerne fra pandemien mod vores økonomier og borgere. På samme måde kan vi styre og afbøde truslerne fra "Putins vinterkrig" mod vores økonomier og borgere.

- > Vi bliver nødt til straks at erklære, at der ikke vil være nogen tilbagevendende til "business as usual" med hensyn til "Putins gas og olie", heller ikke efter krigen. EU er godt på vej til at blive uafhængig af russisk gas: Hvor EU før krigen importerede 41 % af sit gasforbrug fra Rusland, importerer det nu kun 7 %.
- > Vi skal være endnu mere ambitiøse i gennemførelsen af den grønne pagt: grøn el produktion, grønne CO2-grænsetilpasningsmekanismer på import fra Rusland, grøn brint (ingen "beskidt" brint fra Rusland). I sidste ende (omkring 2040) vil det tvinge Rusland til at gennemføre større strukturreformer af sin økonomi, som igen vil medføre en transformation af Ruslands politiske struktur.

6. KONSEKVENSER AF DEN GEOPOLITISKE KRISE: SÅDAN STYRKES EU GEOPOLITISK

Alle kender Jean Monnets berømte ord: "Det europæiske fællesskab vil blive skabt gennem kriser." Der er mange historiske og nyere vidnesbyrd på, at Monnet havde ret, da han forudsagde, at det europæiske fællesskab bliver stærkere efter hver krise. Det er på høj tid, at EU gør sig klart, hvordan vi kan blive stærkere oven på denne enestående geopolitiske krise.

Derfor må EU indkredse og derefter evaluere de geopolitiske fejltrin, man har begået, som førte til denne geopolitiske krise.

Nogle af fejltrinene er indlysende. For det første var det en fejl, at EU ønskede at imødekomme Putin for enhver pris, uanset hvilken form for forbrydelser han begik. En sådan eftergivenhed var baseret på den udbredte opfattelse i EU af, at demokrati i Rusland ikke er en mulighed. Derfor er EU nu nødt til at tilpasse sig et atombevæbnet, aggressivt og autoritært Rusland. For det andet var det en fejl fra EU's side ikke at give Ukraine et reelt perspektiv for EU-medlemskab, fordi man frygtede en aggressiv reaktion fra Kremls side. Dette skabte en illusion i Kreml om, at Vesten ikke ville forsvare Ukraine, hvis Rusland invaderede landet.

Det blev for nylig (5. oktober 2022) ærligt og modigt indrømmet af den højtstående repræsentant Josep Borrell i hans bemærkninger under Europa-Parlamentets forhandlinger om Ruslands krig mod Ukraine:

"Denne [drastiske nedskæring i EU's import af russisk gas] er noget ekstraordinært, der vil få os til at frigøre os fra energiafhængigheden af Rusland, som var det største bånd på vores udenrigspolitik over for Rusland og dermed for vores udenrigspolitik over for Ukraine. Faktisk har vi ikke haft en udenrigspolitik over for Ukraine, fordi det var underordnet vores politik over for Rusland, og [politikken over for] Rusland var for sin del underordnet vores energiafhængighed – og var betinget af den. Nu vil vi have en klar politik over for Ukraine, hvis omdrejningspunkt skal være viljen til og ønsket om, at Ukraine bliver medlem af EU. En politik med klare mål, som vil være mulig, fordi vi ikke længere vil lide under denne afhængighed af Rusland". Sådant lyder en klar forståelse af de tidligere geopolitiske fejltrin i vores holdning til Ukraine og Rusland og de geopolitiske strategier, vi nu skal til at anlægge.

På grundlag af disse konklusioner om de indhøstede erfaringer og erfaringerne fra denne krig er det klart, hvilke strategiske skridt EU bør tage:

- > EU skal bringe sin afhængighed af Ruslands energiressourcer til ophør og dermed sin frygt for Putin. Vi må ikke bringe os i en situation, hvor vi lader os afpresse af Kremls atomtrusler. En sådan permanent svaghed opægger blot Putin til fornyet aggressivitet. EU skal investere i forsvaret af demokratiet og i bistand til den demokratiske omstilling af Rusland med en klar strategi for en sådan bistand.
- > EU skal gennemføre en ambitiøs udvidelsesstrategi over for Ukraine, Moldova, Georgien og det vestlige Balkan. Det er den eneste måde, hvorpå EU kan varetage forholdet til sine nabolande, som er dets primære ansvar, hvis EU ønsker at styrke sin strategiske autonomi.
- > EU er nødt til at reformere sig selv for at blive geopolitisk stærkere: EU's udenrigspolitik bør blive langt mere "europæiseret", og beslutninger bør træffes med kvalificeret flertal.
- > EU bør være parat til at spendere langt større midler (i det mindste, mens der raser en krig på det europæiske kontinent) på at øge produktionen inden for EU's militære industrier.

KONKLUSION: 10 PUNKTER

(Kort version af EPP-Gruppens holdningspapir)

Ruslands krig mod Ukraine har varet i mere end otte måneder. Ukraine udviser utroligt mod ved at forsvare sig selv og hele EU. EU's bistand til Ukraine har spillet en meget vigtig rolle siden krigens begyndelse. Krigen vil sandsynligvis trække ud. EU skal derfor være forberedt på et sådant længere tidsperspektiv ved at fastlægge passende systemiske reaktioner på de udfordringer, som krigen udgør for det europæiske kontinent.

1. Afslutningen på krigen og en sejr for Ukraine (med fuldstændig befrielse af landets territorier) afhænger udelukkende af mængden og kvaliteten af de våben, der leveres af Vesten. Jo hurtigere der leveres flere våben, jo hurtigere vil freden komme.
2. Sanktionerne svækker Ruslands militære kapacitet, og de bør opretholdes, indtil hele det ukrainske territorium er befriet, og Rusland accepterer at betale alle erstatninger.
3. EU og G7-landene skal hurtigst muligt fastlægge en systemisk strategi for finansiering af Ukraines forsvar og overlevelse: våbenleverancer (100 mia. EUR er det nødvendige beløb i 2023), Ukraines samfundsmaskineri (36 mia. EUR i 2023), genopbygning af Ukraine (350 mia. EUR i 2023). EU og dets medlemsstater skal være parate til at mobilisere betydelige midler i form af mindst 300 mia. EUR til at dække Ukraines behov. Afgørende og hurtig handling er nødvendig på samme måde, som det var under pandemien. Der kan være behov for yderligere EU-midler og internationale midler til at bekæmpe "Putins vinterkrig" mod EU. EU og dets internationale partnere må arbejde skulder ved skulder for at supplere hinandens indsats.
4. Efter at have givet Ukraine kandidatstatus skal EU straks gå videre med følgende: snarest muligt indlede medlemskabsforhandlinger med henblik på at afslutte de nødvendige reformer og forhandlinger om 3-4 år. Det endelige mål er at give EU-medlemskab til Ukraine (og andre tiltrædelseslande) inden udgangen af dette årti - hvis tiltrædelseslandene vil gennemføre ambitiøse reformer. Integrationen i EU's indre marked bør afsluttes senest i 2025.
5. EU bør fremskynde sine interne reformer for at forberede sig på den kommende

udvidelse. EU-konventionens forberedelse og succes vil få stor geopolitisk betydning.

6. Fremtidige sikkerhedsordninger for Ukraine vil være yderst gavnlige for hele EU. Derfor skal medlemsstaterne og NATO være parate til at stille sikkerhedsgarantier til rådighed for Ukraine, når krigen er slut. Ukraine fortjener sådanne garantier. Desuden er Ukraine, der nu har den mest erfarne militære styrke på det europæiske kontinent, i stand til at øge sikkerheden for hele Europa væsentligt.
7. EU er nødt til at vise, at "business as usual" med Putin ikke vil fortsætte. EU kunne vise sin stærke holdning ved i fællesskab at indlede oprettelsen af en særlig international domstol til at efterforske den begåede aggressionsforbrydelse. Dette vil starte en juridisk undersøgelse af Putins ansvar for begåede krigsforbrydelser.
8. EU skal holde op med at prioritere behovet for "dialog med Putin", da det vil være en dialog med en potentiel krigsforbryder. Samtidig bør EU intensivere sin dialog med den demokratiske opposition i Rusland. Denne dialog bør have en stabil institutionel ramme. Den belarussiske opposition bør have de samme muligheder. Det er sådan, EU bør intensivere sin kamp for at forsvare demokratiet.
9. EU skal have klare, kortsigtede og langsigtede strategier for, hvordan man vinder den "vinterkrig", som Putin fører mod hele EU. Der er behov for hurtige foranstaltninger på EU-plan for at stabilisere situationen. EU er også nødt til at erklære, at "business as usual" med "Putins gas og olie" ikke vil fortsætte, heller ikke når krigen slutter. En mere ambitiøs gennemførelse af den grønne pagt er en habil løsning på denne geopolitiske krise og en vinderstrategi i "Putins vinterkrig".
10. EU er nødt til at komme geopolitisk stærkere ud af denne geopolitiske krise. EU skal se ærligt og kritisk på sine største geopolitiske fejltagelser, som førte til denne krise. EU er nødt til at holde op med at frygte Putin, eftersom denne svaghed blot opægger Putin til nye aggressive træk. EU skal have en langt mere ambitiøs udvidelsesstrategi for EU, navnlig over for Ukraine. EU er nødt til at "europæisere" sin udenrigs- og sikkerhedspolitik og gå over til beslutningstagning med kvalificeret flertal. EU skal være i stand til at rejse langt flere midler under krigen og investere dem i at øge produktionen i EU's militære industrier.